

“මී පුප් ලදිමි . දරු නොලදිමි”

“මී පුප් ලදිමි . දරු නොලදිමි . රන්කැටි පුතා කෝ කෝ!” අම්මාගේ උකුළු මත ගිය තබාගෙන ඇයගේ සිහින් ස්වරයෙන් ගැඹුණු කවිපදයේ මිහිරි විදහනමින් අඩි තිත්දේ පසු වෙමින් සිටි මම එක් වරටම දුස්ස් වීවර කොට ඇය දෙස බැලීමි. දුක-නානේ ඇතිලි කුඩු මගේ හිසකෙස් අතරින් එන මෙහා යවමින් සිටි අම්මා මා දෙස නෙත් යොමා සිටියේ මුවගට නැගුණු සුන්දර සිනාවක් ද සමගය. “ඉතින් කුරුලු පැටියා ආවද අම්මේ?” මා ඒ පැනය නැගුවේ දුක්බර හඬකින් බව ඇයට දැනෙන්නට ඇත. “කුරුලු පැටියා ඇතකට පියාඹලා යන්න ඇති පස්සෙ ආයෙමත් ඒවි.” අම්මාගේ මුහුණේ රුදි සිනාව වෙනදා තරම් දීප්තිමත් නොවූයේ මන්දැයි එදා මට අවබෝධ වූයේ නැත. මා හිනිදට යවන්නට සූදානමින් සිටි අම්මා සිටියේ පුරුදු පරිදි කතාවක් කියමින්ය.

“ඇත කැලෑවේ ගල්පොත්තක් ළග තිබුණ ලොකු ගහක කුරුලු අම්මේ කෙනෙක් ගිටියා. එකගෙ පැටිය තවම පුටියි. ඒ හිසා එයා අම්ම ළගම කැරකි කැරකි එන මෙහා පියාඹමින් සෙල්ලම් කරනර් ගිටියා. එක දවසක් කුරුලු අම්මා, ළග තිබුණ මී ගහකින් මිමල් කඩාගෙන ඇවිල්ලේ ගල්පොත්ත උඩ එකතු කරලා තිබිබා. ටිකක් වේලෙන්ම මීග හිසා. පුටි පැටිය ටිකෙන් ටික මල් ළගට ගිහින් එබිකම් කරලා බලනව අම්මේ දැක්කා. ටික වේලාවකින් තද අවිච්චිවල ඒ මල් මැලවෙවි ගියා. ඒත් කුරුලු අරන් ඒක දැක්කෙ නෑ. එයා පියාඹගෙන ගියා තව දේවල් නොසාගෙන එන්න. පැටිය ගල්පොත්ත ළගටම වේලා එන මෙහා පැන පැන ගිටියා. අම්මේ ආපනු ආවේ හවස්වේලා. ගල්පොත්ත උඩ දාලා තිබුණ මී මල් ටික එකතු කරගන්න හිතාගෙන එනතට ගියත් මල් ටික තිබුණ නැත. මෙයා තමයි මොනවා හර් කරන්න ඇත්තෙ කියලා අම්මේ පැටියට නොදැරීම දෙපස් කිව්වා. වෙනදා වගේ පැටිය ළගට අරන් පිනාටු පිරිමැදල ආදරේ පෙන්වුවේත් නැත. ඒ වෙනුවට පැටියට ටිකක් රදෙන්නත් එක්ක නොදෙන්නත් අහිමිකමින් පටන්ගන්නා, දුඩුවමකට වගේ. අම්මේ දුක්නෙම නැතුව රැ උනා. “යමු කුඩුව ඇතුළට” අම්මේ එනම කියල පියාඹගෙන ගිහින් කුඩුව ඇතුළු හිදාගන්නා. උදේ පාන්දර සිතලත් එකක් වැනි පොස්බද වැටෙන්න පටන්ගන්නා. කුරුලු අම්මේ වටපිට බැලුවට පැටිය ගිටියෙ නෑ. එයා විහගට ගල් පොත්ත ළගට පියාඹලා ගියා. මේ හිසෙන්න මී මල් ටික. කුරුලු අම්මේට සතුටුයි. ඒත් එයා දුන්න නෑ තද අවිච්චි වේලිලා ගිය මී

මල් ටික වැනි පොදු වැටුණම පණ ගහලා ඉස්සිලා තිබුණ කියලා. අනේ මං පැටියට දුඩුවම කළේ අපරාදෙ නේ. අම්මේට හරියට දුක තිබුණා. වටපිට නැමැත්තම හෙවිච්චත් කුරුලු පැටියා ගිටියෙ නෑ. ඉතින් මේ කුරුලු අම්මේ ගල්පොත්ත උඩ මිමල් ටික අතගලා අඩිගන්න පටන්ගන්නා. “මී පුප් ලදිමි . දරු නොලදිමි . රන්කැටි පුතා කෝ කෝ” කියලා දිගටම ඇඹුවා. ඇත්ත ඒ කැරුල්ලේ නාද කරන කොට ඒක තමයි කියන්නේ.” කතාව අවසන් කරමින් අම්මේ යැවි “මී පුප් ලදිමි . දරු නොලදිමි . රන්කැටි පුතා ජාප්තව” කියද්දී මගේ දුස්ස් අඩවනව තිබුණත් පුටි කුරුලු පැටියාට කුමක් විඳුයි හරියටම නොදැන මට හිඳුන්නට නොහැකි විය.

මේ පුටි දරුවකුගේ මහසට සහා සිවිපාවා ගැන වුවත් දුකක් දැනෙන ආකාරයයි. එදා තම සිහිති දරුවන් තිත්දට යවන්නට අම්මලා ගැඹු නැළවිලි ගිවලට අමතරව කියු මෙවන් කතා ද බොහෝ විය. අම්මා එදා මට කියු කතාවේ තිබු සිදුවීම නම් කිරිල්ලිය නොදෙන්න ඇත පුටි කුරුලු පැටියා මරණයට පත් වීමයි. ඒ ගැන මා දැනගන්නේ කල්ගත වුවාට පසුවය. ඒත් එදා මගේ මව සමී තරමකට හෝ ළමා මහස ගැන අවබෝධයකින් සිටින්නට ඇතැයි මට සිතේ. කුරුලු පැටියාගේ මිය යාම පමණක් නොව ආදරණීය අම්මා කෙනකු අහින් එසේ මිය යාම පුටි හිතකට කොතරම් දුරට දරාගත හැකි පුවතක් වේද යන්න ඇය සිතුවා විය හැකිය. එහිසාම පැටියාට දුඩුවමට මෙන් නොදෙන්න ඇත්ත බවත් ඉන්පසු පැටියා මිය ගිය බවත් නොකියා පෙනෙන්න නොසිටි බව කියමින් මගේ මව එම කතාව සංකෝඛනය කර මා හට කියන්නට ඇතැයි මට සිතේ. ළමා මහස වූ කලී මිහිරි, සුන්දර ලෝකයක් තුළම සැරිසරන්නට ලිය කරන්නකි. දුක, ගෝකය, හිංසා, පීඩා දරාගන්නට ළමයි අපොහොසත් වෙහි. එහිසාම ළමා සාහිත්ය කෘති මගින් ද යහපත්, රසවත් මෙන්ම සුන්දර වූ ද තොරතුරු ළමයා වෙතට ගෙන ආ යුතුය යන්න පොදුවේ පිලිගත හැකි කරණකි. දරුවන් සඳහා කවර හානුවකින් වුව මෙතෙක් ලියවී ඇති පොත් අතර බොහොමයක් දරුවාගේ මනසේ සතුට, ලිහිල් හා බලාපොරොත්තුව ඇති කරවන කතන්දරවලින් සමන්විත වෙයි. එසේ වුවද, දරුවන් කුඩා කල යොමු වන විවිධාකාර ක්‍රියාකාරකම් අතර, පුදුම සහගත දේ,

හතානක දේ, වීර ක්‍රියා, ආසන්නක අන්දැකීම් ආදිය ද කෙනෙකුත් ඇතුළත් වී ඇත.

එංගලන්තය ආදී බොහෝ රටවල මෙන්ම ශ්‍රී ලංකාවේ ද දරුවන්ට කියවීමට ලැබුණ කතා අතර ‘රේඩි රයිඩ්ස් හුඩ්’ (රතු හැට්ටකාර) පුකට ළමා කතාවකි. මෙහි මල් කතාවට අනුව වෘක්කා දැරියගේ මිත්තණිය ගිල දමා ඇයගේ ඇඳුම් පැලඳුම් ඇඳුමෙන් ඇඳුට වී තිදයි. කතාව අවසානයේදී එනතට එන ගස් කපන්නා වෘක්කාගේ බඩ පලා මිත්තණිය බේරාගත් පුවත, මෙය කියවන හෝ අන් කෙනකු කියවනු ඇයා සිටින හෝ දරුවාගේ සිතට අවශ්‍යයේදී සැතපීමක් ගෙන දෙන බව සත්‍යයකි. එහෙත් ඒ අතරතුරදී මිත්තණියට වූ ඇබැඳියු අසන දරුවාගේ සිත තුළ හටගන්නා වේදනාව සුළුපටු නොවේ. සාමාන්‍යයෙන් කුඩා දරු දැරියන් තම අනන්තමිලාවට බෙහෙවින් ආදරය

දරුවාගේ මනස වූ කලී අමු මැටි පිඩකට සමානය. එය විසලී යන්නට පෙර, තෙත්ව තිබියදීම මනා ලෙස සකස් කිරීම අත්‍යවශ්‍යය. එදා දරුවන්ට වඩා ඇද අපේ දරුවෝ කල්හිසාම ලෝකය දකිති. අන්තර්ජාලයට පිවිසෙමින් බොහෝ දේ උගනිති. තාක්ෂණික දැනුම අතින් මවුන් ඇතැම් විට තම දෙමාපියන්ගේ දැනුම හා හැකියාවන් අඩිබඩා යන අවස්ථා ද වීරල නොවේ.

සමාජික නොවරය කුසුමා කරුණාරත්න

කරන බව පුකට කරුණකි. එම සිත් වේදනාව තව තවත් පුළුල් වනු ඇත.

මෙම කතාවට නව අර්ථකථනයක් දෙමින් රුසියානු ලේඛකයන් එම කතාව රුසියානු බසට නගා දරුවන් අතට පත් කළ අවස්ථා, එම කෘතීන්හි සිංහල පරිවර්තන මගින් අපට දැකගන්නට ලැබුණි. රතු හැට්ටකාර ආවිටිට ගෙන යාම සඳහා මල් කඩමින් සිටියදී කෙටි පාරකින් මිත්තණියගේ හිටස වෙත යන වෘක්කා ඇය බැඳ තබා ඇයගේ ඇඳුමින් සැරසී සහනයට වී සිටින ආකාරය දැක්වමින් දරුවන්ට තම ආදරණීය මිත්තණිය කෙරෙහි ඇති දැයාවට හානියක් නොපමුණුවමින් රචනා කිරීමට එම ලේඛකයන් යොමුවීම විශේෂත්වයකි. කෙසේ නමුත්, මේ වන විට ‘රේඩි රයිඩ්ස් හුඩ්’ ළමා කතාව තව දුරටත් දරුවන්ට යෝග්‍ය නොවන බවට ද තීරණය වී ඇත යන්න දැනගන්නට තිබේ.

දරුවන්ට කියා දෙද්දී ඒවා සංකෝඛනය කිරීමට එකල ගැමි මව්වරුන් යොමු වීම සැබවින්ම විශේෂත්වයකි. එමෙන්ම ‘රතු හැට්ටකාර’ ගැන ද තම ද පුතුන්ට රස කරමින් කියා දෙන මව්පියන් ද දරුවන්ගේ සිත් නොදෙන සේ, තමන්ට රිසි පරිදි එය සංකෝඛනය කළ අවස්ථා නැතුවා නොවේ. ළමා ලෝකය එක්තරා දුරකට සුරංගනා ලෝකයකි. එහි සුන්දර සුරංගනාවන් නොද දරුවන්ට නොද දේ ලබා දී නොපෙනී යන ආකාරය ළමා කතාවලට ඇතුළත්ය. මේ සියලු දෙයින් ගමස වන්නේ ළමා විසේ සිටම දරුවන්ට යහපත් දේ ගැන, මෙන්ම සිතට සතුට දුනවන දේ ගැන ද කියා දිය යුතු බවයි. ඒ සඳහා ළමා සාහිත්‍ය කරුවන් සර්වථය ඉක්මවා ගිය ලොවකට හා සිදුවීමටම තම කතා සම්බන්ධ කරගන්නා ආකාරය ද පැහැදිලිය.

හඳු පිලිබඳව, තාරකා පිලිබඳව, සමනලුන් පිලිබඳව වර්ණනා කරමින් කුඩා දරුවන් සුන්දර ලෝකයකට ගෙන යාම ළමා සාහිත්‍ය රචකයන්ගේ අභිප්‍රාය වී ඇත. සිංහල ළමා සාහිත්‍ය රචකයන් අතර බෙහෙවින් ප්‍රකට කවියකැ වන ආනන්ද රාජකරණ ‘හඳු’